

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Συνδρομή ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 8 ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ρρ. 12.—Ἐκαστὸν φυλ. τιμᾶται λ. 10.—Γραφικὸν Κο-
ρίννη, ἐν τῇ τυπ. τῆς Κορίννης.—Αἱ τὸ περιοδικὸν ἀπορρῶσαι ἐπ' στολαὶ διευθύνονται πρὸς τὸν ἐκδότην.

ΕΚΑΘΗ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

ΕΒΕΡΙΟΣ ΜΕΡΚΑΔΑΝΤΕΣ

Τῇ 5(17 Ἰανουαρίου 1871 ἀπεβίωσεν εἰς Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας εἰς τῶν περιφημοτέρων διδασκάλων τῆς ἰταλικῆς μουσικῆς, ὁ Εβέριος Μερκαδάντες. Ἐγεννήθη εἰς Altamura, πόλιν τῆς ἐπαρχίας Bari τὸ 1798, ἢ κατὰ τὴν γνώμην ἄλλων εἰς Νεάπολιν, κατὰ δὲ τὸν βιβλιοφύλακα τοῦ ἐκεῖ μουσικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου Florimo ἐγεννήθη τὰς 28 Νοεμβρίου 1797 ἐν Νεαπόλει ἐκ τῆς Ρόζας καὶ Ἰωσήφ Βία.

Δωδεκαετῆς εἰσῆλθεν εἰς τὸ μουσικὸν γυμνάσιον τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ ἐν Νεαπόλει, ὅπου ἐξεπαιδεύθη εἰς τὸ τετράχορδον καὶ τὸν πλαγίαυλον, ἀποκαταστηθεὶς κατόπιν διευθυντῆς τῆς ὀρχήστρας. Ἀφοῦ ἔλαβεν ὁμως τὸ ἀπολυτήριόν του παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς σχολῆς Zingarelli, κατέγεινεν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς συνθέσεως, τῷ δὲ 1819 παρέδωκεν ἐπὶ σκηναίς τοῦ θεάτρου Ἁγίου Καρόλου τὸ πρῶτον αὐτοῦ μουσοπόνημα, τουτέστι τὸ μελόδραμα «ἡ Ἀποθέωσις τοῦ Ἡρακλέους», ὅπερ παρέστη τὸ αὐτὸ ἔτος μετὰ τοῦ κωμικοῦ μελοδράματος «Ἐκβίασις καὶ Σταθερότης», ἀμφότερα δὲ τὰ ἔργα του εὐηρέστησαν, τὸ κοινόν. Τὸ ἐπιὸν ἔτος «ὁ Ἀνακρέων ἐν Σάμῳ» ἄλλο μελόδραμα τοῦ ἰδίου, ἔσχεν ἐπιτυχίαν εὐτελεστέραν. Ἐκτοτε ὅλαι αἱ σκηναὶ τῶν ἰταλικῶν θεάτρων ἠνεώχθησαν πρὸς τὸν νέον μουσουργόν.

Τὸ μουσικὸν στάδιον τοῦ Μερκαδάντε, καίτοι ἀνεχαιτίσθη ἐνίοτε ἐκ τῶν μὴ πάντοτε εὐνοικῶν ἐπιτυχιῶν, εἶναι ὁμως τοιαῦτον, ὥστε νὰ καταταχθῇ ἐν τῇ κλασικῇ σειρά τῶν πρωτίστων ἰταλῶν μουσουργῶν. Ἐν Ῥώμῃ ἐξήγειραν ἄκρον ἐνθουσιασμόν τὰ δύο κωμικά αὐτοῦ μελοδράματα «ὁ Μεταμεληθεὶς Ζηλότυπος» καὶ «Σκηπτικὸν ἐν Καρχηδόνη.» Τῷ 1821 ἀπέτυχεν ἐν Βολωνίᾳ ἡ «Μαρία Στουάρτη», τούναντίον ἐν Μιλάνῳ τὸ μελόδραμα

«Elisa e Claudio» παρήγαγε τηλικούτον ἐνθουσιασμόν, ὥστε οἱ τότε κριτικοὶ παρελλήλυσαν τὸν Μερκαδάντε πρὸς τὸν Ροσσίνην.

Διὰ τοῦ «Elisa e Claudio» μελοδράματος τοσοῦτον πλουσίον ἐπὶ ἀνθηρᾶ καὶ ζωηρᾶ μελωδία, κτησαμένου δὲ λαμπροτάτην φήμην καὶ ἐπιτυχίαν πρῶτον εἰς Μιλάνον, εἶτα δὲ εἰς ὅλα τὰ θεάτρα τῆς Ἰταλίας, εἰς Βιέννην, Μαδρίτην, Λισβῶνα καὶ πολλαχόσε, ὁ Μερκαδάντες ἐγένετο ἤδη περιώνυμος ἐν Εὐρώπῃ.

Μετὰ τὸ 1824, ἐπανῆλθεν ἐκ Βιέννης, ὅπου δὲν ἤρεσαν πολὺ τὰ ἔργα του. Μετέβη ἀκολούθως εἰς Ἰσπανίαν, ὅπου ἔδρεψε νίκας πρὸ πάντων εἰς Κάδικα, τὸ μελόδραμα «Ἀντεκδίκησις» χειροκροτήθη μεγάλως ὡς πρότερον ἐν Νεαπόλει. Τὸ μόνον ὁμως μελόδραμα, ὅπερ ἐξήγειρε μέγαν θόρυβον καὶ ἀπλετον δόξαν περιῆψε τῷ ὀνόματί του, τῷ 1830, καὶ ὅπερ βεβαίως ἀξιοῦται νὰ συγκαταριθμηθῆται μετὸς τῶν ὠραιότερων προϊόντων τῆς ἰταλικῆς μουσουργίας εἶναι «ὁ Ὀρκος».

Κατὰ τὸ 1836 ἔγραψεν ὁ Μερκαδάντες διὰ τὸ Ἰταλικὸν θέατρον τῶν Παρισίων κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Ροσσίνη τοὺς «Ληστὰς», μελόδραμα, οὔτινος ἢ πτώσις ἀκαριά ἐπῆλθε, καίτοι ἐξετελέσθη ὑπὸ τῶν καλλιτέρων τῆ ἐποχῆς ἐκεῖνη ἀοιδῶν, Rubini, Laplace, Tamburini καὶ Grisi, ἐνῶ τούναντίον «Αἱ Δύο περιδοξοὶ Ἀντεράστριαι» ἄλλο μελόδραμα παρὰ σταθερῶν ἀκολούθως κατέπληξε τὸ κοινόν διὰ τὴν εὐροίαν τῶν μουσικῶν ἰδεῶν καὶ τὴν εὐρωστίαν τοῦ ὕφους, δρεψάμενον ἐπιτυχίαν καὶ νίκην λαμπράν. Τῷ 1842 παρεστάθη ὡσαύτως ἐν Παρισίοις ἡ «Ἐστία» ἣτις δὲν ἔσχε τοὺς θριάμβους ἐκεῖνους, οὗς κατόπιν ἐδρέψατο ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου ἀποκαταστήθει ὁ Μερκαδάντες διωρισθὲν διδάσκαλος τῆς ἐν Νοβάρα Μητροπόλεως, ἀκολούθως δὲ Διευθυν-

της του μουσικού εκπαιδευτηρίου εν Νεσπό-
λει, διαδεξάμενος τον Τσιγγαρέλην, αποθα-
νόντα. Το 1856 το Ινστιτούτο της Γαλλίας
έξελέξατο αυτόν μέλος τακτικόν αυτού εις
άντικατάστασιν του L. Canina, το δε 1868 ή
Α.Μ.όΒίκτωρ Έμμανουήλ έτίμησεν αυτόν δια
του μεγάλου παρασήμου των Ίπποτων, ό-
περ ανατιβάζει εις ευγένειαν και απονέμε-
ται μόνον προς τους εξόχους εν τοις γράμ-
μασι, τέχναις και επιστήμαις.

Η μουσική του Μερκαδάντε, Ιταλική τον
χαρακτήρα, είναι αρμονική και αφελής, φυ-
σική και πλυσία· ή οργανική αυτής διά-
ταξις είναι άπειρος και απλή, ή μελωδία
σθεναρά ιδεών, ένίοτε όμως έλλιπής πρω-
τοτυπίας και ευρύτητος. Άλλ' εάν σκεφθώ-
μεν ότι ό ένδοξος ούτος μουσικοδιδάσκαλος
βιώσας ειργάσθη κατά το ουχι βραχύ αυτού
διάστημα των τεσσαράκοντα έτών, θέλομεν
κατανοήσει τον κάλαμόν του ταχέως γράφον-
τα, δηλονότι έτόνιζεν ούτος λίαν έσπευσμέ-
νως χάριν εφημέρου εν ταίς θεάτροις θρι-
άμβου και ουχι μάλλον χάριν έντελείας.
Πλήν άλλ' όμως δέον εισέτι να όμολογήσω-
μεν ότι ό Μερκαδάντε ήχημασεν εις περίοδον
χρόνου, καθ' ήν το τηλαυγές άστρον του
Ροσσίνη έπεσκίαζε πάντα τ' άλλα εν Ιτα-
λία, διό ή δόξα τούτου έβλαψε τον Μερκα-
δάντε όχι όλίγον.

Εκτός των άλλων προμνημονευθέντων
μελοδραμάτων ό Μερκαδάντες έτόνισε πολλά
άλλα, εν οίς και τα Andronico e Didone, Nitro-
ci, La Donna Caritea, La Zaira, Gli Orazi e Cur-
tazi, La Violetta, Uggero il Danese, il Bravo,
Francesca Donato, άτινα έσχον όλίγην φήμην,
καίτοι όχι όλίγα τεμάχια τούτων υπερέχουν
έπι μουσική καλλονή, ιδίως δε εις τας «Δύο
περιδόξους Αντιζήλους» εις τον «Παληκα-
ράν» εις την «Εστιαδα» εις τους «Ορα-
τίους και Κουριατίους» υπάρχουν τεμάχια ά-
ξια να συναμελλώνται προς τα καλλίτερα του
«Ορχου.»

Ο Σαβέριος Μερταδάντες λοιπόν άνήκει
αναμφιβόλως εις την περιδοξον εκείνην ό-
μάδα των μουσικοδιδασκάλων, ήτις από του
Ροσσίνη μέχρι του Βέρδη κατηγλάησε την
Ίταλίαν δι' άθανάτων έργων. Έκλείσαν λοι-
πόν και ούτοι τω όντι την πατρίδα των συν-
εργασθέντες προς την ύψηλήν θέσιν ήν κα-
τέχει σήμεραν μεταξύ των έθνών.

Εκ του Ίταλικού

Δ. Δ. ΜΑΡΓΑΡΙΣ

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Σημείωσας νέας τυφλής

(από το Ισπανικό)

Συντ. (δι σσ.) 167

ΓΡΑΜΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟ

Δεν είπα εισέ κανένα ποῦ έμαθα αυτό το
θλιβερό και κρυφό μυστήριο· ή μάνα μου θα
άπελιπίόταρε, αν έμάθαινε ποῦ όλαις ή φροντί-
δες, για ρά μου κρύφη τη φτώχια της, έσταθή-
καρε άνώφελαις. Άκολουθώ εγώ ρά δείχνω πῶς
πιστεύω με ειλικρίνεια εις το αλουτος του σπι-
τιου μας· αποφάσισα όμως ρά το βοηθήσω.

Ο κύριος Δε-Σαούλ, αυτό είναι το όρομα του
αγαπητικού μου, εξαράλθε ρά με ιδη, και, ό
Θεός ρά μου το συχωρέση, έκανα τη χαϊδεμένη
όμπρός του.

— Έχεις πάντα για' μένα την ίδια αγάπη;

— Ναι, άποκριθηκε. Σε αγαπάω, γιατί είσαι
ώρατα, έχεις μίαν όμορφιά σπάνια, άθωα και
ταπεινή.

— Πῶς είναι το κορμί μου;

— Έλεύθερο, λυγερό σαν τη λυγηά.

— Α! και το μέτωπό μου;

— Πλατό και λευκό σαν ελεφαντένιο και καλ-
λίτερο άκόμη.

— Αληθινά; και έβάλθηκα ρά γελάω.

— Τι σε κάνει τόσο χαροδμενη;

— Μία ιδέα· είσαι καθρέφτης μου, καθρεφτί-
ζομαι 'ς τα λόγια σου.

— Επόθουνα, παρθένα αγαπημένη, ρά ήταρε
πάντα έτσι.

— Και ήθελες συγκατατεύσει;...

— Να ήμαι ό πιστός σου καθρέφτης και ρά
δείχνω όλαις ταίς όμορφάδαις σου, όλαις ταίς
άρεταίς σου. Άποφάσισε ρά γένης γυναίκα μου·
έχω μία μικρή κατάστασι, τίποτα δε θα μ'ας λεί-
ψη, και με προσοχή θα φροντίσω για την ευτυ-
χία μας.

Άκούοντας αυτά τα λόγια, έστοχάστηκα τότε
γονέους μου, ποῦ με το γάμο μου ήθελε άλαφρο-
θοῦνε από ένα βαρό φόρτωμα, και με τη βοήθεια
και την έπιτροπή μιανού πλούσιου γαμβρού ήθελε
λυτρώσουνε από τη φτώχια.

— Αρ ήθελε αποφασιστώ ρά γένη γυναίκα
σου, άποκριθηκε, ή περηγάρια σου, σαν άντρας,
ήθελε προσβληθή· εγώ δε θα ήμπορούσα ρά σε
ιδώ.

— Α! είπε ό κύριος Δε-Σαούλ, πρέπει ρά
σου ξεμολογηθώ ένα πράμμα.

— Πέε.

— Είμαι ένα δυστυχημένο τέκνο της φύσεως,
άσχημοκαμωμένος· δεν έχω ούτε το πρόσωπο όμ-
μορφο, ούτε το δέρμα λευκό, ούτε το προβάτισμα
ευγενικό· και για μεγαλειότερη δυστυχία, μία
άρρώστια, ποῦ τώρα δεν έχει πλεία δύναμι,
γιατι όλοι κεντρονονται με την ίδια, μου εκατά-
φραγε άσπλαγχτα τα μάγουλα... το βλέπεις· ποῦ
παίρνοντας εγώ για γυναίκα μία τυφλή δείχνω-
μαι εγωιστής· μου λείπει ή φιλαθρωπία.

Εγώ του έδωκα το χέρι.

— Δεν ήξέρω, αν ήσαι πολὺ ανστηρός εις τον
εαντό σου, αλλά σε στοχαζομαι πῶς είσαι καλός
και ειλικρινής· δέξου με, λοιπόν, όπως είμαι,
τίποτα τουλάχιστο δε θα με κάμη ρά σε άλησμο-
ρήσω· ή αγάπη σου θα ήναι για με μία δασι εις
την έρημία της ρύχτας.

Κάνω καλά ή κακά; δεν ήξέρω, αγαπημένη
μου Άρρα· βοηθάω όμως τους γονέους μου· ίσως
έδρηκα πασπατεύοντας τον καλό δρόμο.

ΓΡΑΜΜΑ ΠΕΜΠΤΟ

Είμαι υπόχρη εις την καλή σου φιλία για
ταίς ευχαίς και τα συγχαριάσματα όποῦ είναι
γιομάτο το γράμμα σου. Ναι, είναι δύο μήνες,
όποῦ έπαντρεύτηκα και βρίσκομαι ή πλέον ευ-
τυχημένη γυναίκα εις τον κόσμο· τίποτα δε μου
λείπει· ό άντρας μου με λατρεύει, οι γονέοι μου,
ποῦ δε με χωριστήκαρε, με καμαρόνουν, και
ούτε το φῶς μου στερεύομαι, γιατί ό Έδμόνδος
βλέπει για τους δύο μας.

Την ήμέρα του γάμου μου, ό καθρέφτης μου,
έτσι τότε κράζω, μου έδειξε με προθυμία την
εικόνα μου· σα ρύφη· αυτός μ' έκαμε ρά μάθω
ποῦ το ρυφικάτικο φόρεμα δε μου έστεικε άσχημα,
και όποῦ το στεγάρι από νερατζάρθη έκαρε όμ-
μορφη παρησία εις το μέτωπό μου. Στοχιματίζω
α μου εῦρης καθρέφτιδαις της Βενετίας πιστοδς
με τόσοη αλήθεια.

— Σά σε βλέπω, μου είπε την άλλη μερα ό
Έδμόνδος, δε μιλω άλλα συλλογίζομαι.

Το βράδυ τραγουδούμε μαζί εις τα περιβόλια,
και με κάνει ρά θαυμάζω τ' άνθη από την ευω-
διά τους, τα πουλιά από τον κηλαϊδισμό και
τους καρπούς από τη γεύσι και από τη γλυκάδα

του πιασίματος τους. Κάποτε πάμε 'ς το θέατρο,
και εκεί άκόμη με την αξιοσύνη του μου δείχνει
ό,τι τα κλεισμένα μάτια μου δε δύνονται ρά
ιδούν. — Ω! τί με μέλλει για την άσχημάδα
του; τί είναι όμορφο ή άσχημάδα δεν ήξέρω,
όμως ήξέρω τί είναι αγάπη και καλοσύνη.

Και αυτή τη φορά άκόμη, αγαπημένη Άρρα,
χάρου για την ευτυχία μου.

ΓΡΑΜΜΑ ΕΚΤΟ

Άρρα, είμαι μητέρα, μητέρα μικρής κόρης,
και ρά την ιδώ δε δύναμαι! Λέρε πῶς είναι
μάγεμμα ή όμορφοάδα της, θέλουνε πῶς ρά είναι
ή ζωταρή είκόνα μου, και εγώ δε δύναμαι ρά
την καμαρώσω! Α πόσο δυνατή είναι ή αγά-
πη της μάνας! Έσυχκατάρεσσα, χωρίς ρά
βαρκαρδίσω, ρά μη βλέπω το γαλάζιο χρώμα
τούρανοῦ, τα λαμπρά άνθη, τα μάτια του αν-
τρος μου, των γονέων μου, εκείνωρε όποῦ με ά-
γαπάρε, και μου φαίνεται· ποῦ δεν ήμπορώ ρά
αποφασιστώ ρά μη βλέπω τη θυγατέρα μου! Ω!
αν το σκοτεινό ματόδεμα ποῦ σκεπάει την όψη
μου έπεφτε για μία στιγμή, για ένα δευτερόλε-
φτο μονάχα· αν ένδύνομουνα ρά την ιδώ, όπως
φαίνεται ή άστραπή όποῦ χανεται άμέσως, πόσο
ευτυχιομένη και περήφανη θα ήμουνα για όλη
μου τη ζωή!

Ο Έδμόνδος έδω δεν είναι καλός ρά γένη
καθρέφτης μου· σοο και α' μου λέη ποῦ αυτό το
άγγελουδι έχει μαλλιὰ χρυσόσγουρα, μεγάλα
και γλυκά μάτια, ένα γέλιο όλο μαργαριτάρια
και ρόδα, τί με ώφειλ; Εγώ δεν ήμπορώ ρά
ιδώ την αγαπημένη μου θυγατέρα, όταν άπλόνη
κατά μέρα τα χεράκια της.

ΓΡΑΜΜΑ ΕΒΔΟΜΟ

Άγγελος είναι ό άντρας μου! Ξέρεις τί συ-
νεργάζεται; Είναι ένας χρόνος ποῦ με γιατρο-
σοφάει, χωρίς ρά το ξέρω. Θέλει ρά μου ξανα-
δώση το φῶς, και γιατρός είναι ό ίδιος!...
αυτός ποῦ έμαθε μίαν επιστήμη ενάντια εις την
άπαλή του ψυχή για ρά γλυτρώση μία δυστυχι-
σμένη από τα κακά ποῦ βασανίζουν τον άνθρωπο.

— Άγγελε της ζωής μου, μου είπε έχθές, ξέ-
ρεις ποῦ έχω ελπίδαις;

— Αλήθεια!

— Ναι, αυτό το βρέξιμο ποῦ σ' έκανα ρά
κάνης τάχα για ρά σου όμορφαίνη το πρόσωπο,

ήταν προετοιμασία για άλλο πρόγραμμα, πολύ σοβαρότερο.

— Ποιός;

— Τοῦ καταράχτη ἢ ἐργχείρισι.

— Καὶ δὲ θὰ τρέμης;

— Ὅχι, τὸ χέρι μου θὰ εἶναι στέρεο, γιατί ἡ καρδιά εἶναι δική σου.

— Ὡ! τοῦ εἶπα σφίγγοντάς τον ἔς τὴν ἀγκαλιά μου, δὲν εἶσαι ἄνθρωπος ἐσύ, ἀλλὰ ἄγγελος τῆς ἐσπ.λαχίας.

— Ἄ! ἀποκρίθηκε ἀγκαλιασέ με μία φορά ἀκόμη, ἄφησέ με ν' ἀπολαύσω αὐταὶς ταῖς ὑστεριναῖς στιγμαῖς τῆς χαρᾶς.

— Τί θέλεις νὰ πῆς, φίλε μου;

— Ποῦ γλήγορα, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, θὰ λάβης τὸ φῶς σου.

— Καὶ τότες;

— Τότες θὰ με ἴδης, ὅπως εἶμαι τιποτένιος καὶ ἄσχημος.

Εἰς αὐτὰ τὰ λόγια μου ἐφάρηκε ποῦ μία λάμψη ἐλάμπει ἔς τὸ σκοτάδι μου ἤτανε τὸ λογικὸ μου ποῦ τὸ ἐφώτιζε ὡσὰν λαμπάδα.

— Ἀφάντη, τοῦ ἀποκρίθηκα σηκονόμενη· ἂν δὲν πιστεύης εἰς τὴν ἀγάπη μου, ἂν στοχάζεσαι ποῦ ὅπως καὶ ἂν ἔγης τὸ πρόσωπο, δὲ θὰ ἦμαι δούλα σου ὑποταγμένη, ἄφησέ με εἰς τὸ σκοτάδι, ἔς τὸ παρτοτενὸ χάος μου.

Δὲν ἀποκρίθηκε, ἀλλὰ μου ἔσφιξε τὸ χέρι.

Ἡ ἐργχείρισι, ὅπως μου εἶπε ἡ μάγνα μου, θὰ γένη εἰς ἕνα μῆνα.

Ἐξανάρτερα εἰς τὴν ἐνθύμησι ὅ,τι εἶχα ἀκούσει γὰρ τὸν ἄντρα μου. Ἡ μάγνα μου μου εἶπε ποῦ εἶναι σκεβρός, ὁ πατέρας μου λέει ποῦ εἶναι καταραμένος. . . ἢ Ἐλένη, ἡ δουλεύτρα μας, πῶς εἶναι γέροντας. . .

Νὰ εἶναι σκεβρός εἶναι φταξίμο τῆς τύχης.

Νὰ ἦναι καταραμένος, εἶπεν ὁ Λαβατέρ, εἶναι ἀπόδειξι δυνατωμένου λογικοῦ.

Τὰ γερήματα ὅμως. . . κἀνονν θλίψι. . . Καὶ ἂν ἡ φύσις ἤθελε, γὰρ κακὴ τύχη, ἀκολουθήσει τὸ δρόμο τῆς, ἂν ἐμελλε ν' ἀπαιθάνη πρῶτα μου. . . μου ἐμενε λιγώτερος καιρός νὰ τὸν ἀγάπησω.

Ἐν τὸ ὕστερο, ἀγαπημένη μου, ἂν θυμάσαι ταῖς ιστορίαῖς τῆς «Ἀποθήκης τῶν Παίδων», ὅπου μαζὶ ἐδιαβάσαμε, ἐσύ μὲ τὰ μάτια καὶ μὲ τὴ

φωνή, ἐγὼ μὲ τὸ τοῦ καὶ μὲ τὴν καρδιά, θὰ συμφωνήσης ὅπου βρίσκομαι εἰσὲ μία θέσι ὅμοια μὲ ἐκείνη τῆς «Ὀμορφῆς καὶ Κακῆς» χωρὶς νὰ ἔχω τὸ καταφύγιο τῆς μεταμόρφωσις.

Ὡστόσο δεήσου γὰρ μένα, ποῦ, ἂν ὁ Θεὸς βοηθήσῃ, ποῦς ξέρει ἂν θὰ ἔμπορέσω γλήγορα νὰ διαβάσω τὰ ἀγαπημένα γράμματά σου.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ABEA

Η ΓΥΝΗ

Ὁ Προόπτης Θεός, οὗ τινος ἢ ἀνεξάντλητος καὶ ἄπειρος ἀγαθότης ἐπαγρυπνεῖ ἐφ' ὅλου τοῦ σύμπαντος, ἀπὸ τοῦ μεγαλειότερου ἀστέρος ἄχρι τοῦ ἐλαχίστου μορίου κόνεως, ὅστις τὸν βαλαμωδὴ χυμὸν περιέκλεισεν εἰς τῶν ἀνθέων τὸν κάλυκα ὑπὲρ τῶν φιλοπόνων μελισσῶν, ἐπιδαψιλεύων τὸ προσφιλέστατον τῷ ἀνθρώπῳ, τὴν ὑπαρξίν, ἐπλασε τὴν γυναῖκα, εἰς τὴν καρδίαν τῆς ὁποίας ἐνεφώλευσε τὸ μέγιστον καὶ ἀγνότατον τοῦ ἔρωτος αἴσημα.

Τὸ μὲν ἀγγελικὸν μέτωπόν τῆς ὑπὸ καλλονῆς ὁ Πάνσοφος περιεκάλλυνε καὶ συμμετρία καθωράισεν, ἐπὶ δὲ τὰ χεῖλη τῆς ἐνέπνευσε θεῖον μεϊδιάμα· εἰς τὰ ὄμματα αὐτῆς προσήλωσε βαθυλαμπῆς γοητευτικὸν βλέμμα, εἰς δὲ τὰς λευκοφαίους παρειάς τῆς ἔχρισε ῥόδα καὶ κρῖνα, καὶ ἅπαν αὐτῆς τὸ σῶμα ἀπὸ θέληγτρα καὶ χάριτας κατέκλυσε. Ἐν τῇ φωνῇ αὐτῆς ἐναρμονίως ἐτόνισεν οἰνοεῖ ἱερᾶ λύρα, ἄφρατόν τινα μολπὴν, ἥτις ἀντηχεῖ εἰς τὰς παγεράς καὶ μελαγχολικὰς ἡμῶν νύκτας; ὡσεὶ μελωδικὴ τοῦ οὐρανοῦ ἠχώ, καὶ ἔθηκεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς θησαυρὸν μαρμαίροντα, ὁπόθεν ὁ ἔρωσ ἀναβλύζει εἰς ῥύακας καθαρὸς ἀείποτε καὶ διαυγεῖς.

Ὅτε δὲ τῇ προνοητικῇ Αὐτοῦ χειρὶ ἐδημιούργησε τόσῳ εὐγενῆς καὶ ὠραῖον πλάσμα, — «Ἵπαγε, τῷ εἶπεν, ἔσο σύντροφος τοῦ ἀνδρὸς καὶ σύμβουλος κατὰ τὴν ἐπίγειον αὐτοῦ ὁδοπορίαν» καταγλαῖζε τὸν βίον τοῦ εὐτυχία καὶ ὀλβιότητι, ἀποκαθίστα γλυκυτέρας τὰς τέρψεις του, ἤττον πικρὰς τὰς θλίψεις του καὶ ἐπαχθεῖς ὅπως δὲ ἐκεῖνος σὲ γεραίρη, σὺ θεοῦ γὰρ παρίστασαι αὐτῷ, καθ' ὅλον τοῦ βίου του τὸ σταδίον, ἐρῶσα φίλη, σύζυγος, μήτηρ, θυγάτηρ.

Ἡ οὐράνιος δ' αὐτῇ κηδεύων, πιστῇ τῇ παραδοθείσῃ ἐντολῇ, ἀποδύεται εἰς ἀγῶνα διηνεστῆ τοῦ διαχέειν ἐν ταῖς καρδίαις τὸ μέλι, ὑπὲρ ἀπηνῆς εἰ-

μαρμένη πικρῶς δι' ἀψιθίου ἐπινοτίζει. Ἡ γυνὴ μᾶς ὑποφυλάσσει παραμυθητικὸν βάλσαμον, ἵνα τὰς πικρὰς τοῦ βίου μας ἡμέρας διαγλυκαίνῃ, ἐπιχέουσα σταγόνας ἀναψύξεως ἐν τῇ μέσῳ τῶν κακουχιῶν μας· ζεῖδωρὸν τι βότανον, ἰαματικὴν ἀποπνέον εὐωδίαν, κατὰ τὰς ἀπείρους ἡμῶν περιπετειάς. Ἡ γυνὴ εἶναι τὸ μυροβόλον ῥόδον εἰς τὸν ἀκανθώδη τῆς ὑπάρξεώς μας κήπον· οἱ μελισσταγεῖς αὐτῆς λόγοι εἰσὶν οἰνοεῖ ζεφυρίτις αὖρα εἰς τὴν κατάξηρον τῆς πενίας ἔρημον, ἀναψύγουσα τὸν κατάπονον ὁδοιπόρον· αἱ δὲ ἀκτῖνες τῆς μελιχίου αὐτῆς ψυχῆς, ἥτις ἀντιφαιδρύνει πᾶσαν ἡμῶν χαρὰν καὶ ἐλπίδα εὐτυχίας, ἀντανακλῶσι τὴν αἴγλην τοῦ ἐλπιδοφόρου ἀστέρος κατὰ τοὺς θυελλώδεις τῆς δυστυχίας κλύδωνας.

Ἀνατέλλει ἡ ῥοδοδάκτυλος ἠώς· ἡ γυνὴ, ὀδηγούμενη εἰς τοῦ Ὑμεναίου τὸν βωμόν, μειδιῶσα, ἀγνὴ τῇ καρδίᾳ καὶ λευχεύων, διακηρύσσει ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων τὸν ἀνδρα ὡς νικητὴν αὐτῆς, εἰς δὲ τὰς χεῖράς του ἐναποτίθει πλοῦτη, ἐμπιστοσύνην, ζῶην, καρδίαν διάνοιαν! Τρισόλβιος ἡμέρα καὶ χαρὰ εἶναι ἐκείνη, καθ' ἣν βλέπει ὁ ἀνὴρ εἰς κήπον εἰρήνης καὶ ἔρωτος νὰ μεταβάλληται πάραυτα ἢ αὐχμηρὰ ἔρημος, τὸ χέρσον δάσος ὅπου ἔζη μονήρης· ἡ δὲ καρδιά του, κενὴ τὸ πρότερον, περίλυπος, ἀσυμπλήρωτος, ἀγάλλεται ἐν τῷ ἐπανευρίσκειν τὸ προσφιλέστατον τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ μέρος, ὅπερ τῷ ἀπέλειπεν. Ἀμφότερα δὲ τὰ ὄντα ταῦτα ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν αἰγίδα συνεσφιγμένα, ὑπερῆδύνονται, συμμεθύσκουσι, κατακορέννυνται ὑπὸ Ἐρωτος, φιλίας καὶ πίστεως.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

* *

ΤΟΣΚΑΝΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.

Συνίξις ἔρα σελ. 111.

Τῆς Ἰουστίνης ὅμως ὁ βίος ἦν ἀληθῶς ἀχρωμάτιστος καὶ ἄνευ ἐνδιαφέροντος. Τὴν μὲν πρῶταν προσήνετο, κατὰ δὲ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας κατεγίνετο εἰς τὰ οἰκιακὰ αὐτῆς ἔργα, καὶ τὸ ἔσπερας ἠσχολεῖτο εἰς πολλὰ καὶ κοπιώδη κεντήματα, εἰς πλεξίματα καὶ ἐπιδιορθώσεις ἢ καθαρισμούς. Ἐν γένει δὲ κατεγίνετο πάγοντε μετ' ἐπιτηδειότητος καὶ νοσηροσύνης ἢ ἐμπειρίας, κινουμένη ἐκ τοῦ αἰσθηματος. Ἡ δέσποινα Ἐλένη ἦτο φιλόστοργος καὶ καλοπροαίρετος γυνὴ, πλὴν αἱ θεωρίαι τῆς δὲν ἦσαν εὐκρινεῖς. Ἐὰν ἔζη εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Ἰου-

στίνης ἤθελεν ὑπανδρευθῆ δεκαετῆς καὶ θὰ εἶχε τὴν καρδίαν καὶ τὴν κεφαλὴν πλήρη θελκτικῶν φροντιδῶν πρὸς πέντε τουλάχιστον ὑγιᾶ καὶ πνευματώδη παιδία, πρὸς τὰ ὁποῖα, ἦτο βεβαία ὅτι θὰ τὰς ἐπεδαδαψίλευεν ἐν ἀφθονίᾳ. Ἡ κενότης δὲ τῆς καρδίας, δι' ἧς κατετρόχετο κατὰ τὰς ἀληθεῖς τῆς καρδίας τῆς ἁμαρτίας ἢ πτωχῆ καὶ ἀνάσθητος Ἰουστίνᾳ, ἦτο ξένη καὶ ἀγνωστος εἰς αὐτήν. Ἐως οὗ δὲ αὐτὴ ὑπανδρευθῆ, ἡ ἐν μοναστηρίῳ ζωῆ τῆς νύχαισται αὐτήν· ἀλλ' ἡ Ἰουστίνᾳ ἔσχε πλειότερας διασκεδάσεις καὶ ποικιλίας παρ' ὅσας ἐκείνη εἶχεν ὡς κόρη. Τί ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ λοιπόν; — Ἄλλ' ἡ δέσποινα Ἐλένη ἐλησμονήσεν ὅτι ἐνυμφεῦθη δεκαεξαέτις ἐν τῇ πρωῒμωτάτῃ ἡλικίᾳ αὐτῆς εἶχε κορεσθῆ διασκεδάσεων καὶ ἀπέκαμεν. Ἡ δὲ Ἰουστίνᾳ εἶχεν ἀφανισθῆ ἐκ τῆς ἐξασθενήσεως εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτῆν τοῦ βίου, ὅν ἤρχισεν καὶ εἰς τὸ μετέπειτα. Ἄλλ' ἡ δέσποινα Ἐλένη ἦτο εὐκανόνιστόν τι πνεῦμα, ὅπερ νομίζει ὅτι ἡ ὄρεξις περιμένει εὐκαιρίαν νὰ πληρωθῆ, καὶ ἐπομένως, ὡς αὐτὴ ὑπῆρξε περιμείρασα (rimasta, κατὰ τὸν ἰταλικὸν ἐκφραστικὸν ὄρον) ἠδύνατό τις λοιπὸν νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ Ἰουστίνᾳ τῆς δὲν ἦτο εὐτυχῆς.

Τὴν πρῶταν ἡ Ῥόζα ἐλθοῦσα ἔμαθε τὰ νέα, καὶ συνεχάρη τὴν δεσποινίδα, ἀλλὰ πολὺ συντόμως καὶ ἄνευ παρατηρήσεων. Ἐπεράτωσε δὲ τὸ ἐργόχειρόν τῆς μετὰ μεγάλης γοργότητος, καὶ ἀνεχώρησεν, ἅμα τὸ ἐτελείωσε. Μετὰ ἡμίσειαν δ' ὥραν διεκρίνετο καθημὲν εἰς μικρὸν τινα καθηγητικὸν σλίμποδα, ἐντὸς σπευδαστηρίου εὐρισκομένου εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα οἰκίας κειμένης ἐν «Ὀδῷ Καλζαγιόλη» (Via Calzajoli), ὁμιλοῦσα παρὰ τὸ σύνθηρες αὐτῆ, μετὰ πολυλογίας καὶ γλυκύτητος, πρὸς τινα ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον ἄνδρα ἀκροώμενον αὐτῆς προσεκτικῶς καὶ ἐν σιωπῇ. Τὴν σιωπὴν δὲ ταύτην ἴσως ὁ κύριος ἐτήρει ἀναγκαζόμενος ἐκ τῆς ἐπιμόνως ἐπιτεινομένης σφοδρότητος τοῦ δικανικοῦ λόγου τῆς Ῥόζας.

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω ἄλλο, ἐκραύγασεν ἡ Ῥόζα ἐπὶ τέλους, εἰμὴ ὅτι πρέπει νὰ ἐμποδισθῆ τὸ συνοικέσιον αὐτό. Γνωρίζω αὐτὴν τόσον καλὰ, ὥστε πιστεύω ὅτι θέλει ἀποθάνῃ, ἐὰν ὑπανδρευθῆ αὐτὸν τὸν κόμητα Σίμωνα, ἡ ταλαίπωρος! Πολλὰκις ἤκουσα περὶ αὐτοῦ. Ἀνεψιός μου τις ἐνυμφεῦθη νεάνιδα τινα ἐκ τῆς Μοντεκιάρρας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ αὐτὴ γνωρίζει τὸν περίφημον αὐτὸν κόμητα. Εἶναι ἄνθρωπος μοχθηρός! Σκέπτομαι

τί ἔπαθεν αὐτός ὁ ἠγούμενος, ἕως εἶναι πραγματικῶς ἀθῶος, καὶ βιάζεται νὰ περατώσῃ τοιοῦτον συνοικέσιον.—Πλὴν πρέπει νὰ ἐμποδισθῇ.

— Πῶς ; ἠρώτησεν ὁ κύριος.

Τὸ μονοσύλλαβον δὲ ἐρώτημα ἐχρησίμωσεν ὡς καταβόθρα εἰς τὸν χεῖμαρρον τῶν λόγων τῆς Ῥόζας. Ἡ Ῥόζα ἔπαυσε μὲν, ἀλλὰ μετὰ ζωηρότερας εὐκολίας ἐπανήρχισε μετ' ὀλίγον.

— Αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ θυσιασθῇ. Ἐγνώρισα αὐτὴν, ἀφότου ἦλθεν ὡς τις μικρὸς καὶ ὠχρὸς ἄγγελος εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Βεντιβολίων, καὶ ἐκέρδησε ἀπάσας ἡμῶν τὰς καρδίας διὰ τῶν χαριέντων τρόπων τῆς, καὶ ἄφ' ὅτου μοὶ εἶπες ὅτι ἠγάπας αὐτὴν καὶ ὅτι ἀπεφάσισας νὰ τὴν κάμης σύζυγόν σου.— Ἐννοῶ, ἕως οὗ γείνη γνωστὸν τοῦτο.— Ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ γείνη, ὅπως εἶπες. Ὅ,τι ἡ Ῥόζα θέλει νὰ γείνη, εὐρίσκει συνήθως μέσα νὰ γείνη. Ὅ,τι γείνη, ἄς γείνη, ἀλλ' ἡ δεσποσύνη δὲν θὰ ὑπανδρευθῇ τὸν κόμητα Σίμωνα. Εἰμπορεῖτε νὰ προτείνετε ἀμέσως εἰς τὴν δέσποιναν Ἐλένην.— Ὅχι, δὲν πρέπει τοῦτο νὰ γείνη ποτέ, ὀφείλομεν πρῶτον νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τὸν κόμητα Σίμωνα.— Ὅ, εἶπω εἰς τὴν ἀνεψιάν μου, ἥτις εἶναι μία πολύλογος καὶ ἀκριτόμυθος, μία ῥωποπεπερηθρα, νὰ διαδώσῃ εἰς τὴν Μοντικιάραν, ὅτι ἡ Ἰουστίνα εἶναι— ἡ τοῦλάχιστον ἡ μήτηρ τῆς ἦτο— ῥθισική. Ὁ κόμης Σίμων ἀποστρέφεται τὴν τοιαύτην ἀσθένειαν.

— Πότε εἶπετε ὅτι ἡ δεσποσύνη Ἰουστίνα θέλει εἶναι εἰς Σάν-Βενεδέτον ;

— Τὴν πρωίαν τῆς Δευτέρας· θὰ ἀναχωρήσῃ αὐριον Σάββατον, καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἐσπέραν τῆς Δευτέρας.

Τὴν ἐσπέραν τῆς Δευτέρας ἐπανῆλθον· ὅτε δὲ ἡ Ἰουστίνη εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἵθουσαν, ἡ καλύπτρα αὐτῆς, καταβεβησασμένη οὔσα κατὰ τὸ ἤμισυ ἐπὶ τοῦ προσώπου, δὲν ἄφινεν αὐτὸ νὰ φαίνεται. Ἡ ὥρα ἦτο προκεχωρημένη καὶ τὸ εὐρὺ δῶμα ἦτο πλήρες σκότους. Μόνη ἡ ἀργυρὰ λυχνία ἐξέπεμπεν ἀμυδρόν τινα κύκλον φωτός. Ἡ δέσποινα Ἐλένη, ἥτις ἐστερήθη τῆς εὐχαρίστου συντροφίας τῆς κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας, ὑπεδέχθη αὐτὴν λίαν εὐχαρίστως. Παρακάλεσεν αὐτὴν νὰ σπεύσῃ καὶ νὰ ποθέσῃ τὸν πῖλόν τῆς. Ἐκείνης δὲ ἀποχωρησάσης, ἡ δέσποινα Γασπάρρα καὶ ἡ δέσποινα Ἐλένη εἰσῆλθον εἰς σπουδαίαν καὶ ζωηρὰν συνδιάλεξιν ἀφορῶσαν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ταξιδίου

αὐτῶν, ὅπερ κατὰ τὸ λέγειν αὐτῆς ὑπῆρξεν εὐτυχές.— Ὁ κόμης Σίμων κατευχαριστήθη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν του.

— Εἶπεν ὅτι εἶναι χαριστέρα καὶ νεωτέρα, ἄφ' ὅ,τι προσεδόκα.

— Ἐκεῖνος ὅμως ;

— Ἄ ! ἐκεῖνος φαίνεται ἐξαίρετος ἄνθρωπος· ἠλικιωμένος, ἀληθῶς, ἀλλ' εὐπρεπῆς καὶ λίαν γενναῖος. Ἐφερεν ὠραίαν μαργαριτοφόρον καρφοβελόνην μὲ μετάλλιον καὶ ἐνώτια μαζύ του καὶ τὰ ἐδώρησεν εἰς τὴν Ἰουστίνην. Συγχρόνως δὲ μὲ αὐτὰ τῇ ἔδωκε καὶ τὴν εἰκόνα του ἐν μικρογραφίᾳ, ὅτε τὴν ἀπεχαιρέτισε, τῇ εἶπε δὲ ὅτι θέλει τῇ γράψῃ.

— Πῶς ἐφάνη ἡ Ἰουστίνη ; εὐχαριστημένη ;

— Ἐφάνη ὡς φαίνεται πάντοτε, ἥσυχος καὶ σοβαρά. Ἴσως ἦτο κουρασμένη, ὡς ἐγὼ· καὶ ἡ ἀγαθὴ παρῆλιξ ἐποίησε παρατεταμένον χάσιμμα, ὅπερ ἐδήλου ὅτι ἡ κόπως διήρκει ἀκόμη· πλὴν ἡ κυρία Ἐλένη ἦτο λίαν ἀνήσυχος, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀφήσῃ τόσο ταχέως εἰς ἀνάπαυσιν,

— Εὔρε τὸ Σάν-Βενεδέτον πολὺ μεταβεβημένον ;

— Παραπολύ.

— Πρέπει νὰ εἶναι· διότι λείπει ἀπὸ ἐκεῖ δεκατέσσαρα ἔτη. Εἶδε κανένα ἐκεῖ τὸν ὅποιον νὰ ἐγνώριζεν ;

— Ὅχι... ἄ... ναί ! ὅτε ἐπήγαγε νὰ ἴδῃ τὰς στηθείσας εἰκόνας πρὸς ἀνάμνησιν τῆς μητρὸς τῆς, τὰς ὁποίας ὁ παλαιὸς τῶν φίλος, ὁ ἱερεύς, ἤγειρε πρὸ τοῦ θανάτου τῆς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μοὶ εἶπεν ὅτι συνήντησε τὸν ἐξάδελφόν τῆς.

— Ἄ, λοιπὸν αὐτὸς ζῆ ἀκόμη ἐκεῖ ;

— Ὅχι, εἶναι ἔμπορος εἰς Πιστόγιαν.

Καὶ ἡ πτωχὴ Γασπάρρα ἀπεκοιμήθη, πρὶν ἢ ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς δεσποίνης Ἐλένης.

Ἡ κ. Ἐλένη, ἰδοῦσα ὅτι ἦτο ἀνωφελές νὰ ἐρωτήσῃ πλείοτερα, καὶ ἀπισθοχωρήσασα, ἐψιθύρισε· « Πτωχὸ παιδί ! πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη ὅτι τὰ πάντα διευθετήθησαν. Εἶμαι βεβαία ὅτι αὐτὴ εἶναι ἀξία τῆς τύχης ἣν ἔλαβε.

Ἐν τούτοις τὸ πτωχὸ παιδί ἐπορεύθη καὶ ἤλαξε τὰ φορέματά του καὶ διευθέτησε τὴν κόμην του, εἶτα δὲ, καθῆσαν εἰς τι χαμηλὸν κάθισμα, παρὰ τὸ τραπέζιον, προσεπάθησε νὰ συναθροίσῃ ἐν τῇ διανοίᾳ του τὰς σκέψεις αὐτοῦ.

Ἐθεώρησε περὶ τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐπὶ δεκατέσσαρα ἔτη, καί, παράξενον νὰ τὸ εἶπῃ τις, ἐφάνη ὡς ξένη κατοικήσασα αὐτό. Παρατήρησε τὴν σμικρότητά του· περιεργάσθη τὸν θῶρακα τοῦ φοριζομένου τῆς, ὅπερ ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ τῆς, ὅτε κατὰ πρῶτον εἶδεν αὐτόν, διὰ τὴν χαρίεσσαν ψηφοθεσίαν του ἐξ ἐλέφαντος καὶ ἐβένου, καὶ διὰ τὸ μέγιστον μὲν καὶ πολυποικίλον κλειδίον, ὅπερ ἐχρησίμωσεν ὡς χειρὶς διὰ τὸ ἀνοιγναι τῶν συρταρίων, ἀλλ' ὅπερ ἦτο ἐντελῶς ἀνίκανον νὰ χρησιμεύσῃ. Παρατήρησε τὸ καλλυντήριόν τῆς τραπέζιον, ἐπεστρωμένον διὰ τεχνέντως πεποικιλμένου τραπέζομανδηλίου, παρυφασμένου διὰ κυματίων, ἔργου τῶν χειρῶν τῆς, καὶ ὑποβαστάζοντος μικρὸν ἀργυροπλασιωμένον κάτοπτρον, ἴδιον αὐτῆς κτήμα, ὡς ἀνῆκον εἰς τὴν μητέρα τῆς, ἀνέβλεψε πρὸς τὸ ὑψηλὸν παράθυρον, βλέπον πρὸς τινὰ περίβολον, ἔνθα οὐδὲν ἄλλο ὑπῆρχεν εἰμὴ χόρτος, ἀχρηστος πλέον, καὶ ἐν τῇ γωνίᾳ ὑψηλῇ τις κυπάρισσος. Ὁ οὐρανὸς ἐν τῷ τοπείῳ τῆς κυπάρισσου ταύτης ἦσαν τὰ μόνον ἀντικείμενα, ἅτινα ἠδύνατο νὰ βλέπῃ ἀπὸ τῆς κλίνης τῆς. Ἐβίβη τέλος τὸ βλέμμα εἰς τὴν μαργαριτοστόλιστον Παναγίαν καὶ τὸν ἀργυρὸν Ἐσταυρωμένον, ἅτινα ἐκρέμαντο παρὰ τὴν κλίνην τῆς, καὶ τὰ ὁποῖα ἀνῆκον ἐπίσης εἰς τὴν μητέρα τῆς. Ὁ σταυρὸς καὶ τὸ μικρὸν κάτοπτρον ἦσαν τὰ μόνον πράγματα ἐν ὄλῳ τῷ δωμάτιῳ, ἅτινα ἡ Ἰουστίνα ἐκάλει ἰδικὰ τῆς, ἐκτὸς τῶν δύο μαροκινῶν ἐξωγραφισμένων κιβωτίων, τὰ ὁποῖα εἶχε καταβιβάσει καὶ ἐπιθέσει εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἅτινα ἦσαν θέματα τοῦ μέλλοντός τῆς. Διὰ πρῶτην φορὰν ἡ μεγάλη μοναξία καὶ ἡ ἀνευ ἐλπίδος τύχη τῆς ἐφαίνοντο κουράσασαι αὐτήν. Ἦτο δὲ συνδεδεμένη μὲ τὸ παρελθὸν μὲν διὰ τῶν λειψάνων τούτων τοῦ θανάτου, μὲ τὸ μέλλον δὲ διὰ τῶν δώρων ἐκείνων, ἅτινα δὲν θὰ ἐπροξένουν ἄρα χειροτέραν ζωὴν ἢ τὰ τοῦ θανάτου ἐν τῷ μέλλοντι ; Ἡ κόρη ἐφρικίασεν.

Ἐὰν ὁ κόμης Σίμων ἦτο ἀπλῶς γέρον τις ἀνὴρ μὲ ψαρὰν κόμην καὶ σεβαστὴν μορφήν, ἡ Ἰουστίνα θὰ ἦτο ἐντελῶς ἱκανοποιημένη· πλὴν ὁ σύζυγος, εἰς ὃν αὐτὴ προσήχθη, ἦτο μικροῦ ἀναστήματος καὶ παχύτατος ἄνθρωπος, οὐ τις τὸ πρόσωπον ἐβρύτιδουτο ὑπὸ τῆς πολυρονιότητος. Ἡ φενάκη, ὁ μύσταξ καὶ ἡ γενειὰς αὐτοῦ ἦσαν εἰς δυσάρεστον ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μελανότητα τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἡ φενάκη μάλιστα ἦτο ἐσυρμένη τόσο χαμηλὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ἵνα ἐφάνη ὡς ἐκτετατὸς πτυχὰς του, ὥστε ὁ τόπος ἐκείνου ἐν γενεστοῦ μέρους τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς, ἦτο ἐντελῶς κεκαλλυμένος· ἡ κεφαλὴ του, ἥτις ἦτο ἅπασα πρόσωπον καὶ κρανίον, δὲν ἐπαρουσίαζεν εὐχάριστον θέαν, καὶ μολονότι ἡ διαβεβαίωσις δύναται νὰ φανῇ παράδοξος, εἶναι ὁ-

μως ἀληθές ὅτι ἡ φενάκη ἐπιδεικτικωτάτη ἐπὶ τὸ μέτωπον καὶ τὴν κεφαλὴν, ὡς κεχρωματισμένη, καὶ γενειὰς εὐρεία, πρὸς δὲ καὶ ὀδόντες τεχνικὸι προέχοντες, ἀποτελοῦσιν μάλιστα μετὰ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου βλέμματος, τὴν εἰκόνα τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος προσώπου λίαν ἐπιβλητικὴν καὶ ἀποτρόπαιον. Ἡ πρώτη ἐντύπωσις τῆς Ἰουστίνης ὑπῆρξεν ὁ φόβος, ἡ δὲ δευτέρα ἡ ἀηδία. Ὁ κόμης Σίμων ἦν λίαν ἐρωτότροπος εἰς τὰς ὀμιλίαις του· πλὴν ὑπὸ τὸ ἐπίπλαστον αὐτὸ ἐξωτερικὸν διεκρίνετο ζωῶδες τι καὶ κυνικόν, προκῦπτον ἔνθεν κακίθεν.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ υποθέσωμεν ὅτι τῆς δυστυχοῦς Ἰουστίνης αἱ συναισθήσεις ἦσαν ἀκριβῶς οἵαι καὶ αἱ τῆς ἀγγλίδος ἢ γαλλίδος, ἢ καὶ ἑλληνίδος ἴσως, ἐάν τις τοιαύτη κόρη ἤθελέ ποτε τεθῆ εἰς τὴν θέσιν τῆς. Ἡ Ἰουστίνη εἶχε βαθεῖαν αἴσθησιν ὅτι ὑποχρεοῦται νὰ ὑπανδρευθῇ ἐν πάσῃ θυσίᾳ, καὶ καθὼς φύλλον τι ἐπιπλέον ἐπὶ τινος βρύματος γλυκέος ὕδατος κατεροχομένου πρὸς τὴν ἀλμυρὰν θάλασσαν, ἀκολουθεῖ τὸ πεπρωμένον. Αἴσθημα ὅμως ἀποστροφῆς διηγέρθη ἐν τῇ ψυχῇ τῆς ἐκ φυσικοῦ ἐνστικτοῦ ταραχῆ τῆς ἰσχυρὰ διεγερθεῖσα ἐν ἑαυτῇ, ἐκείνου ὀμιλοῦντος, ἐπέφερε παλμούς εἰς τὴν καρδίαν καὶ τοὺς κροτάφους τῆς νεάνιδος, καὶ κοπῶδες τῆς ἐρυθρότης διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, φεύγουσα αὐτὴν καθ' ὅλην τὴν ὀμιλίαν καὶ κατ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὥραν τοῦ ἀποχαιρισμοῦ. Ἡ ἀσυνήθης αὕτη ταραχὴ ἦτο ὀπωσθήποτε δεικνυμένη· διότι ὁ κόμης Σίμων εἶχε κατ' ἀρχὰς δυσαρεστηθῆ, ὡς ἀποστρεφόμενος τὴν γυναικίαν ἀβρότητα· πλὴν ἔπειτα ἡ δυσάρεστος ἐκείνη ὑπόψια του ἐξαληφθεῖσα τὸν ἐχαροποίησεν. Ἡ Ἰουστίνα ἐφάνη μὲν ἐλαφρὰ, πλὴν ἡ εὐεξία τῆς καὶ ἡ ὑγεία διεκρίνετο ἐν τῇ καθαρᾷ καὶ λαμπρᾷ αὐτῆς διασκευῇ, καὶ εἰς τὰ αὐγάζοντα αὐτῆς ὄμματα. Ὁ κόμης λοιπὸν εὐχαριστήθη παραπολύ· ἠλπίζε δὲ ὅτι καὶ ἐκείνη θὰ εὐχαριστήθῃ διὸ δὲν ἔκαμεν ἐπὶ ματαίῳ τὸ ταξιδίον του. Ἐπεθύμησε μάλιστα νὰ ἠδύνατο νὰ ἐνυμφεῖτο αὐτὴν ἀμέσως καὶ νὰ λάβῃ αὐτὴν μαζύ του καὶ νὰ θέσῃ αὐτὴν παραχρῆμα ἡγεμόνα τῆς οἰκίας του. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ τοῦτο· ὑπῆρχόν τινες νομικαὶ διατυπώσεις, χάριν τῶν ὁποίων ἀπῆρτετο ἀναβολὴ τῆς. Πᾶν δὲ ὅ,τι ἐπεθύμει ἤδη ἦτο νὰ ἀπολαύσῃ εὐχάριστον τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἦσαν ὄμοιοι.

Ἐλαβε δὲ τὰς δύο κυρίας εἰς ἐκδρομὴν ἱππευτικὴν, ἥτις ἐπησχόλησεν αὐτὰς ὅλην τὴν πρωίαν μετὰ ταύτην ἠκολούθησε τὸ μᾶλλον ἐπιμηκεῖς καὶ λίαν κοπιώδες γέυμα, τὸ ὅποιον ἡ Ἰουστίνα εἶχε ποτὲ συμμερισθῆ. Ὁ κόμης Σίμων ἦτο εἰς bon vivant, ἄνθρωπος εὐθυμὸς καὶ καλοπροαίρετος, διατάσων δὲ μόνος του τὰ τῆς τραπέζης. Μετὰ δὲ τὸ γέυμα λαβοῦσα τὴν μικρο-

γραφικήν φωτογραφίαν αὐτοῦ, ὡς καὶ τὰ τιμαλ-
φῆ κοσμήματα, ἅτινα παρουσίασε καὶ προσέφερεν
αὐτῇ ὁ γαμβρὸς, ἢ μνηστὴ ἀνεχώρησεν. Εἶναι δὲ
πρόωρον ἴσως νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν λέξιν
μνηστῆρ, διότι ἀμφοτέροι δὲν ἠδύναντο εἰσεῖναι
εἰς τὴν δέσποιναν Ἐλένην καὶ τακτοποιῆσαι τὴν
ὑπόθεσιν μετ' αὐτῆς, πλὴν ἐννοεῖται ὅτι ἀμφοτέ-
ρωθεν ἢ ὑπόθεσις ἤρξατο νὰ τακτοποιῆται καὶ
ὅτι ἅμα συναντηθῶσι καὶ πάλιν θέλουν στεφανωθῆ.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ἡ Ἰουστίνα δὲν ἐκλείσεν
οὐδόλως τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἐφρικίασεν ἐν σω-
ματικῇ ἀσθενείᾳ ἐνόησε δὲ ὅτι προσεβλήθη ὑπὸ
πυρετοῦ κατὰ τὴν μακρὰν ἱππασίαν των, καὶ
θερμὴ τις ἐρυθρότης διεχύνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου
της, ὁπότε ὁ κόμης Σίμων ἀπευθύνετο εἰς αὐτήν.
Ἦτο δὲ ἀνάγκη νὰ χωρισθῶσι ταχέως, καὶ ἐ-
πειδὴ ἡ δέσποινα Γασπάρρα, οὔσα ὀρθία καὶ ἐν-
δοδυμένη ἠθέλησε νὰ ἀπολαύσῃ ἀκόμη τὴν τε-
λευταίαν στιγμὴν ἐν διασκεδάσει, ἡ Ἰουστίνα
ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ ἴδῃ τὴν εἰκόνα τὴν
ἀνατεθεισάν εἰς τὸν τάφον τῆς μητρὸς της. Εὐ-
ρίσκετο δὲ παρὰ τὸν πρὸς ἀριστερὰν τῆς πύλης,
καὶ περὶ αὐτὴν ἦσαν περιειλιγμένα λευκὰ τινα καὶ
ἐρυθρὰ εὐθαλῆ ῥόδα, ἅτινα ὑπεμίμνησκον αὐτῇ
ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο ἑορτὴ τῆς Ἁγίας
Δωροθέας. Γονυπετήσασα δὲ τότε πρὸ τοῦ μνήμα-
τος πρὸς τὸν ναόν, ὅπως προσευχήθη ἦνωσεν εἰς
τὴν προσευχὴν της καὶ τὰ ὄνόματα τῶν φίλων
της, — τὸν ἀγνωστον μάλιστα ἐκεῖνον, ὅστις ἔ-
δωκεν αὐτῇ τὴν εὐχαριστήσιν τῆς ἀναμνήσεως
τῆς μητρὸς της. Ὅτε δὲ ἠγέρθη καὶ ἐγκατέλιπε
τὴν θέσιν ἐκείνην, εἰς κύριος ἐπροχώρησε πρὸς αὐ-
τὴν νὰ τῇ ὁμιλήσῃ, καὶ πιθανῶς τὴν ἐγνωρίζεν.
Εἶχε τι εἰλικρινὲς καὶ ἐπαγωγὸν ἐν τῷ προσώπῳ
αὐτοῦ, ὅπερ ἦν οἰκτεῖον καὶ γνωστὸν τῇ νεάνιδι
πλὴν δὲν ἐνεθυμεῖτο ἀκριβῶς τὸν ἄνθρωπον.

Δ. Π. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

(ἔπεται συνέχεια)

καθηγητής.

Ο ΛΥΚΟΥΡΣΙΩΤΗΣ

Νὰ τραγοδησῶ δὲ ἴμω, ... ἀψιπέ με νὰ κλάψω...
Νὰ κλάψω ναί. . . τί μ' ὤφελοῦν τὰ λούλουδ' ἂν ἀνθίζου
καὶ τ' ἀηδονάκια ἂν καλαῖδουσ; Ἡ λάβρα τῆς κα διαίμου
λὲς καὶ μαυρίζει ὅ,τι καὶ ἂν δῶ... πα. τοῦ βλέπω φοβίρα...
βλέπω παντοῦ ἕνα τελεθρον μ' αἱματωμένα χέρια
νὰ μου φωνάζῃ ἀδίκοπα μὲ φοβερὴ βραχνάδι,
«εἶσαι φραγτὸ... ἐλεύθερη δὲν ἔχεις σὺ πατρίδα!...»
Ἄχ! πῶς μπορεῖ ὅπο-οἱ χαιρετᾷ ἐλεύθερος τὸν ἦ' ἴο
νὰ ἀισθανθῆ τι αἰσθάνεται ἡ ἄλλαρη καρδ. ἄ μου,
ὅταν θυμοῦμαι πῶς σκλαβιά καὶ ἄματωμένο χῶμα
εἶν' τῆς ζωῆς μου σύνητος; . . . Τέτοια ζωὴ τί ἀξίζει! . . .
ζωὴ χωρὶς ἀνάστασι, ζωὴ τυραγνισμένη!
νὲν εἶν' χαρὰ νὰ τὸ 'ραγιά! — καὶ ὁ ὕπνος ἂν προφθάσῃ

τὸ χαινωμένο 'μάτι του γὰρ μὰ στιγμὴ νὰ κλείσῃ,
ξυλαφισμένοι ἐξυπνᾷ, τρεμάμενος πετιέται,
γιατὶ ὄνειρεῖται ἄματα καὶ θρήνους καὶ σφαγαί.
Δὲν ἔχει φόβο στὴ καρδίᾳ | ὄχι, δειλὸς δὲν εἶναι |
μόν' ἔχει ἀνήλικα παιδιὰ ποῦ ὁ δύστηνος λατρεύει,
καὶ λαχτορ ζεῖ ὁ ἄμοιρος μὴν τ' ἄπιστα μαχαίρια
χορτάσσουε τὴ δίψα τους ε' τ' ἀλύματα κορμιά. .
καὶ καλοπιάνει τὸ φονιά... ὁ πόνοσ τόνε βάζει
γιατὶ ἡ καρδίᾳ τ' ἀπόμεινε τοῦ δύστηνου 'ραγιά...
Θυμοῦμαι... εἶχα ὁ ἄμοιρος πατέρα, μάνα, τέρι,
καὶ τρία ἀνήλικα πα διὰ . . . καὶ τώρα σὺ μονάχα (1)
χρυσὸ παιδί μ' ἀπόμεινες... ε' τὴν ἀγκαλιὰ σ' ἐπῆρα,
κ' αἱματωμένο; τὰ νεκρὰ κορμιά ποδοπατώντας
τῆς μάνας σου, τῆς μάνας μου, τοῦ δόλιου μου πατέρα,
σ' ἐγλύττωσα ἀπὸ θάνατο φρικτὸ τυραγνισμένο. .
Ὅταν θυμοῦμαι τὴ στιγμὴ ποῦ μένοντας ἀκούω
τὸ σπαραχτὸ ξεφύχισμα τοῦ γέρου μου πατέρα,
τῆς γυναικὸς μου τῶν παιδιῶν, καὶ ὄυμηθῶ τὸ βόγγο
ποῦ μ' ἔσφαξε μὲς τὴ καρδίᾳ, τὸ βόγγο ποῦχε ἀφήσῃ
ἡ μάνα μου ὅταν σπάρραξε στὰ χέρια τοῦ φονιά της,
αἰσθάνομαι ε' ταί. φ' ἔδαις μου τὸ αἷμα νὰ παγώνῃ...
καὶ τρομερὴ ἐκδίκησι τὸ στήθός μου πληγόνει.
Σκυλιὰ . . . Δὲν εἶθαι σεῖς σκυλιὰ, δὲν εἶθες σεῖς φονιάδες! |
Εἶναι φονιῖδες οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου κυβερνήταις
τὴ αἷμα σεῖς ἂν πίνετε, αὐτοὶ τὴ δίψα σβύσου,
αὐτοὶ ποῦ χριστὰ οὐς τοὺς λέν, καὶ χριστιανούς σταυ-
[ρόνουν...]

Μὴ σὲ τρομάξ' ἡ ὄψι μου, μὴ τρέμῃς, μὴ φοβάσαι ...
δῶμου, παιδί μου, ἕνα φιλή. . . γοάτισε παιδί μου...
καὶ κλάψε, κλάψε ἀπὸ καρδ. ἄ, τὴ προσευχὴ σου κάμε |
Μὴν κλάψῃ; γὰρ τὸ θάνατο τῆς ἄχαρῆς σου μάνας,
Μὴν κλαί; τὴ καταφρόνιά σου, μὴν κλαί; γὰρ τὴ ζορ-
[κιά σου
μόν' κλάψε γὰρ τὴν ἄσωστη σκλαβιά ποῦ μὰ; μαρταίνε. |
Ποῖς; ξέρεῖ μὴ τὸ δάκρο σου τὸν Πλάστη συγκινήσῃ
καὶ ξαποστείλῃ ἄλευθερὰ στὴ μαύρη μας πατρίδα |
Γιατὶ ἔδω κάτω πο ὅς πονεῖ, ἄχ ποῖς ποθεῖ νὰ δώσῃ
βοήθεια ἔς τὸ κακότοχο καὶ ἄλυσώμενο δούλο | ;
Ξένη βοήθεια ἂν καρτερεῖ ὁ δούλος γὰρ νὰ λύσῃ
τὰ ἄλυσώμενα χέρια του, ποτὲ δὲν θ' ἀτενίσῃ,
ποτὲ τὸν ἦλιο ἐλεύθερος... Ὅσ τοῦ ξένου τὴ βοήθεια
Ἐλλάς ποτὲ μὴ βατισθῆς ἂν θέλῃς ν' ἀναζήσῃς
καὶ τὰ παιδιὰ σου ἐλεύθερα γλοκὰ νὰ χαιρετίσῃς...
Σήκω παιδί μου καίμην κλαί; μὴ κλαί; καὶ δὲν ταιριάζει
νὰ κλαίῃ παιδί τοῦ Λυκούρσιου; μόν' ἄξῃσε παιδί μου,
ἄξῃσε γλήγορα... μαζὺ κ' οἱ δύο νὰ πεταχθοῦμε
ἔς τὰ ἄματωμένα χῶματα ἔς τὴν ἔρημ μας πατρίδα |
καὶ ν' ἀπεθάνουμε κ' οἱ δύο μὲ τὸ σπαθὶ ἔς τὸ χέρι
γιατ' εἶναι κόλασι ἡ ζωὴ ἔς τοῦ τούρκου τὴ σκλαβιά.

Ἐν Κερκύρα

Η. ΖΕΝΕΜΒΙΣΗΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

4. Τὸ ποίημα τοῦτο ἀποστέλλεται ἐπὶ τὴν ἑορτὴν τῆς
σκηνῆς. Ὁ Λυκούρσιωτης ἐπὶ τὴν ἀποσταλείται πρὸς τὸν
παιδᾶ, ὃν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.